

Կարլեն Դալլաֆյան- Սփյուռքագիտությունը հայացների մի ամրող ջական հաճակարգ է, որը Վերաբերյան է Յարդ գեոլոգանությունից

Ափյունիվազիսնիքյունը մետք է վերցնել մետական հոգաւորնիքյան սակ

շին անգամ մոտավորապես 20 տարի առաջ ԳԱ ակադեմիայի համակարգում ստեղծվեց սփյուռքի բաժին: Ստեղծվեց և Հայաստանի իշխանությունների նախաձեռնությամբ եւ ուներ անկախ հաստատության կարգավիճակ: Թվում էր, թե հետազայում գիտական բաժինն ավելի ոլորտ ընդլայնվեր ու վերացվեր ուսումնասիրությունների ինստիտուտի: Դժբախտաբար, դա տեղի չունեցավ: Վերջին 10 տարիների ընթացքում նյութական ֆինանսավորման դակասի հետեւանոնք ասինանարար սահմանափակվեց բաժինի գործունեությունը եւ վերջիվեցող վերացավ: Մնացել է 3-4 հոգանոց մի փոքր խումբ, որը դասմության ինստիտուտի բաժիններին միացած շարունակում է զբաղվել սփյուռքին առնչվող որոշ թեմաների մշակմամբ: Այսդիսով, կազմակերպական առումով այդ գիտությունն աղբեց ուժգին վայրընթաց շարժում, որը տանում է դեռի վերջնական սղանություն:

Գործնական եւ գիտական առողմական բիոլոգական ճիշտությունը, ի առ պահանջվությունը կամ սփյուռքի դաշտությունն ունի շատ անդամական է անդամական վեր հանել: Դա ոչ միայն սփյուռքի բուն դաշտությունն է, այլև հայ ժողովրդի դաշտության շատ կարեւոր մի մասը: Այն խորագին ուսումնասիրելու դարագայում դիմի կարողանանք նաև արդեն առկա եական որությունների մասին խոսել, մասնավանդ որ ներկայումս Հայաստանի Հանրապետությունը կազմում է մարմին, քայլ Հայաստանը որպես մայր հող դիմի աշխատի գտնելու այն մեխանիզմը, որով սփյուռքին մասնակից դարձնի ազգային կարեւոր հարցերի բննարկմանն ու լուծմանը: Պետությունն ընդունել է ֆազական կարեւոր ուղղեցիծ միջազգային մակարդակով հետադարձում է ցեղասույնության ճանաչումը: Բայց սա արգել է միայն Հայաստանի իշխանության սահմաններում, նմանաշիդ հարցերի վերաբերյալ չունենալով նաև սփյուռքի կարծիքը:

Սի Հայութեանությունը փորձում է սփյուռքի հետ երկխոսության նստել: «Դայաստան-սփյուռք» երկու համաժողովներն այդ փորձի մասին են վկայում: Այլ խնդիր է, թե ինչ ծեւով աշխատանքները կատարվեցին: Ես, իհարկե, իմ առարկություններն ունեմ, բայց երեւությն ինքը խրախուսիչ է, անչափ կարեւոր, որովհետեւ սփյուռքն այսօր մեզ խիստ անհրաժեշտ է մի շարժ նկատառություններով: Ցավով, Դայաստանի իշխանությունները նկատի ունեն միայն նյութաֆինանսական կողմը: Նախորդ իշխանությունների հայտարած ժաղաքականությունն էր «դուք փող տվե՛, իսկ մնացածը ծեր գործը չէ, թե ինչով կզրադպե՞ն»: Ներկա իշխանությունների գործնական խայլերում թեմու չկա այդ խիստ գոեհիկ ծեւակերպումը, բայց արդյունավետ նույնն է սացվում: Մինչդեռ հարկավոր է սփյուռքի դուստնելիալ ուժի օգտագործման մասին մասել: Որո՞նք են դրանք: Արդեն ասացի, որ սփյուռքը հայադարձանության բավականին դժվար ճանադրական է անցել, որը դեմք է լավ ուսումնասիրել: Ազգային իդեալի ոգին սփյուռքի մեջ ավելի ցայտուն է արտահայտված, քան Դայաստանում: Այդ ոգին մեզ է դեմք ներարկել: Լեզվի, բարերի մարդության բազում

Ի հներին շատ արագ է զարգանուած աշխարհում, հասկացես արեւուածքը: Դիաստորա տեսչինը հունարեն-սփոռում, սարածում սփյութ հասկացության հոմանիշը է, որը սկզբնացես կիրառվել է Պաղեստինից արտասկած հրեաների նկատմամբ: Դիաստորան բռնագաղթած ազգային փորձամասնությունների յուրահատուկ տեսակ է: Մինչեւ Հայոց ցեղասդանությունը սփյութ հասկացությունը հայերենում երբեւ չի գործածվել: Հայկական գաղթօջախներում աղբող հայերն, ըստ եռթյան, բռնագաղթածին, նրանց ցանկացած ժամանակարող էին վերադառնալ հայերենի իսկ Ցեղասդանությունից հետո հայերը բռնագաղթեցին Արեւմյա Հայաստանից մեկընդիմական լոկ այնտեղ աղբելու իրավունքից: Զրկված լինելով տեսությունից սփյութը ծգտում է հայության ա

տելիքների ու փորձի ընորհիվ հնարավոր է համադրել տարբեր երկրներ փորձը եւ մշակել զարգացման իրավական, կենսունակ ծրագրեր։ Այս խարհում հայանդաս բարոգչ թյուն տարածելու եւ համահայկական տեղեկատվական բանկ հիմնվուի կարեւորության մասին գիտակում են բոլորը, սակայն առ այս չկա գործող մեխանիզմ։ Սա եւ փասում է, որ հասունացել է ժամանակը գործնական խայլեր կիրակելու եւ այլեւս անընդունելի եւ նարկումներով գոհանալը։ Սփյուռ հաստատության կարեւոր խնդիրը դից մեկը դեմք է լինի տարբեր լեզուներով ամսաթերթերի եւ ամսագրեր հրատարակումը, ինչպես նաև սփյուռֆահայ դարբերականներ տարածումը Դայաստանում, ինչը ծաղես կնողասի հայության երահավածների փոխճանաշմանը։ Հյաստանի իշխանություններն ակալում են հնարավորինս մեծ ներումներ ծիածամանակ զլանապղահովել համագործակցություն կայուն եւ արդյունավետ ընթաց թեղետ այդ գործում այսօր ներաված են դետական, եւ նաև սարակական կազմակերպություններ, սակայն նրանցից եւ ոչ ուղարկած համախանառու չէ սփյուռի համատեղ գործունեության ծրագրելու մարդկան կարծում եմ, որ այս հարցը լրջություն է դահանջում, բանի հստակ ծրագիր չունենալու դեմք անխուսափելի է նման հիմնարքան անարդյունավետ գործունեությունը։

Եւտն Արքահամյան- ժամանակակից դիաստորագիտության սփյուռքը դիտարկվում է նոր տեսլուններից: Պոսմողեռնիստանուղություններում արդեն տարբած մոտեցում է սփյուռքի գոյնան դաշտան համարել ոչ միայն հայրենիքից և վայալ ժողովրդից զաղթումը, այլեւ բաղաբական իշխանական վիճակների հետեւանով սահմանների փոփոխությունները: Դա վանվում է դաշտահարային դիտուրա: Այս ոչ ճիշտ մոտեցմանք ցախի հայերը իր դառնում սփյուռք: Երանի տեղաշարժ չափն, հայրենիքը չփոխվեց, այլ գային-ազատագրական շարժը նորիկիվ ծեռ բերեցին անկարուն: Դիաստորագիտության հայկական սփյուռքը համարվում է դասական իրեականից հայկականից: Սփյուռք եւ զաղթօջախ հասկանական թուների տարբերությունները են:

Յայլական սփյուռքի բնորու գծերից է Եղեռնի հիշատակը: Այսօր կան Երիտասարդ սփյուռքահայեր, որոնք Յայատանի մասին զբերե ոչինչ չգիտեն, սակայն Տեղաստանության հիշատակով են իրենց հայ զգում: Երեմն նկատվում է հակառակ Երեւայթը: Որու Երիտասարդներ ծովագում են այլ ազգերին զոհի տիտակը չկրելու համար: Դիաստրագիտության Վեցին ուսումնասիրությունները ցույց են տալիս, որ Յայատանից հեռացած հայերը փորինչ հակադրության մեջ են սփյուռքահայերի հետ: Յայատանցին թեև լուս է Յայատանը, սակայն նրա համար այն մնում է որդես իրական հայրենիք: Իսկ սփյուռքահայի համար Յայատանը մտացածին հայրենիք է, իրականը Արեւմտյան Յայատանն է: Այստեղից էլ գալիս է այն զարմանալի հոգեբանական դահը, որ սփյուռքահայը Յայատանում եկեղեցի կամ ճանաղարի է կառուցում, իսկ հայատանցին մի փորիկ գումարով օգնում էր հարազատին կամ ընկերոջը: Վեցինը մազանթային սնուցում է, որն, անըութ, չի նկատվում: Կան ուսումնասիրողներ, որոնք սփյուռքահայերին եւ հայատանցիներին տարբեր ժողովուրդներ են համարում անտեսելով այն գործոնը, որ Տվյալ Երկիրն իր կանին է դնում այնտեղ աղբող հայերի Վրա: Յայերի բաժանումը Երկու հասկաների դաշտերի դաշտություն ունի:

ղել հայ ժողովրդի կեսակերպի ու
հոգեբանության վրա: Անվանի հա-
յագետ Նիկողայոս Աղոնցը հայ ժո-
ղովրդի բաժանումը բացարում է
Երկու միտումներով՝ խոհեմ եւ ըմ-
բռուս, որը բնորու է եղել Սամիկո-
նյան եւ Բագրատունյաց սներին: Սա-
կայն այդ միտումները կայուն չեն ե-
ղել եւ ղատմության ընթացքում եր-
բեմն դրսեւորվել են հակառակ ծե-
տով, այսինքն Սամիկոնյաններին
հատուկ է եղել ըմբռուսությունը:
Բագրատունիններին խոհեմությունը:
Այս հակադրությունը երեւի թե կա-
րելի է տարածել հայրենիք-սփյուռք
հատկածների վրա:

Դայագիտության այս ճյուղը կա-
րու է ուսումնասիրության, բանգի-
մեր ժողովրդի Երկու հատկածների
ղատմական անցյալի բառուղիները
դեռեւս չեն խաչածեւվել:

